

РОЗДІЛ 9 МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

УДК 341.1;340.13

РОЛЬ ЗВИЧАЄВИХ НОРМ В ПРАКТИЦІ ОРГАНІВ МІЖНАРОДНОГО КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОСУДДЯ

THE ROLE OF CUSTOMARY INTERNATIONAL LAW IN THE PRACTICE OF INTERNATIONAL CRIMINAL COURTS

Андрейків А.І.,
здобувач

Львівський національний університет імені Івана Франка

Стаття присвячена аналізу ролі звичаєвих норм в практиці органів міжнародного кримінального правосуддя. Автор зосереджує свою увагу на практиці трьох судових органів, а саме: Міжнародного кримінального трибуналу для колишньої Югославії, Міжнародного кримінального трибуналу для Руанди та Міжнародного кримінального суду. На основі аналізу практики цих органів робиться висновок, що вони суттєво сприяли розвитку міжнародного звичаєвого права.

Ключові слова: міжнародний звичай, звичаєве право, Міжнародний кримінальний трибунал для колишньої Югославії, Міжнародний кримінальний трибунал для Руанди, Міжнародний кримінальний суд, МКС.

Статья посвящена анализу роли обычных норм в практике органов международного уголовного правосудия. Автор сосредоточивает свое внимание на практике трех судебных органов, а именно: Международного уголовного трибунала для бывшей Югославии, Международного уголовного трибунала для Руанды и Международного уголовного суда. На основе анализа практики этих органов делается вывод, что они существенно способствовали развитию международного обычного права.

Ключевые слова: международный обычай, обычное право, Международный уголовный трибунал для бывшей Югославии, Международный уголовный трибунал для Руанды, Международный уголовный суд, МУС.

This article analyzes the role of customary norms in the practice of international criminal courts. The main focus is on two aspects of the impact of international criminal courts in the formation of customary norms and practices using international customary law in the execute justice.

It addresses applicable law and the case law of the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia (ICTY) and Rwanda (ICTR), and the International Criminal Court (ICC). More specifically, this article provides answers as to the role customary law plays as a source of applicable law in these courts and further, the role these courts play in developing the content of customary law.

International criminal courts serve as important entities in discovering and interpreting existing rules of customary international law. Although these courts' primary function is to apply existing law, not to create it, their case law forms an essential part of the formation process of customary international law. But uniting the legislative and judicial processes together diminishes the legitimacy of the resulting rules. The problem comes to the fore when international criminal courts broaden the scope of individual criminal liability by expanding the definitions of international crimes. The principle of legality –inherent to criminal law– prohibits retroactive crime creation and punishment and thus seems to prohibit courts from interpreting law expansively. However, throughout the history of international criminal law international criminal courts have been remarkably productive in their interpretations.

In conclusion, the author argues that the application of customary international law by the international criminal justice has a number of specific features. First, almost all of the practice in ascertaining the existence of practices performed ICTY. Other courts only limited reference to his practice. Another feature is that unlike all other practices of the judiciary, international criminal law, although they used two-component concept of customary norms, but the leading role belongs opinio juris. In addition, unlike the Tribunals, the ICC takes away much less important customary rules applicable after the inability to use the Charter and other documents.

Key words: international custom, international customary law, the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia, the International Criminal Tribunal for Rwanda, the International Criminal Court, ICTY, ICTR, ICC.

Однією з особливостей розвитку міжнародного права протягом останніх кількох десятиліть є становлення ряду органів міжнародного кримінального правосуддя. Довгий час, після Другої Світової війни, на міжнародному рівні не створювалося органу для розгляду справ про індивідуальну кримінальну відповідальність. Після Нюрнберзького та Токійського трибуналів наступним таким органом став створений у травні 1993 року Міжнародний кримінальний трибунал для колишньої Югославії (далі – МТКЮ). Після цього було створено Міжнародний кримінальний трибунал для Руанди (далі – МТКР), а згодом – Міжнародний кримінальний суд (далі – МКС). Виконуючи свої безпосередні функції, ці органи мали досить цікавий вплив на формування та практику реалізації норм міжнародного права, в тому числі звичаєвих.

Метою статті є розгляд впливу органів міжнародного кримінального правосуддя на формування звичаєвих норм міжнародного права, та загалом практику застосування звичаєвих норм.

Та перш ніж перейти до цього питання, слід кілька слів сказати про юридичну природу цих судових органів. Історично першим серед них було створено МТКЮ.

Все розпочалося у 1991 році. З розпадом Соціалістичної Федеративної Республіки Югославія на її території вибухнула низка збройних конфліктів на національному рівні, в яких брали участь хорвати, боснійці-мусульмани, серби, косовські албанці, македонці. У жовтні 1992 року Рада Безпеки ООН створила комісію експертів з розслідування та аналізу інформації про порушення Женевських конвенцій 1949 року, Додаткових протоколів до них та інших норм міжнародного права на території колишньої Югославії.

25 травня 1993 року своєю Резолюцією № 827 Рада Безпеки ООН прийняла рішення про створення Міжнародного Трибуналу для судового переслідування осіб, відповідальних за серйозні порушення міжнародного гуманітарного права, вчинені на території колишньої Югославії в період з 01 січня 1991 року [1]. Тією ж Резолюцією було прийнято Статут, який визначав його юрисдикцію [2].

Рада Безпеки ООН обґрунтувала своє рішення положеннями розділу VII Статуту ООН, в якому мова йшла про її повноваження у випадках загрози миру та актів агресії. Але, оскільки цей розділ відноситься до держав, а не до індивідів, то можна побачити, що таке рішення засновалося на широкому тлумаченні норм Статуту. В цьому плані дуже важливою була легітимізація дій Ради Безпеки ООН через мовчазну згоду держав-членів ООН [3, с. 441].

За період своєї діяльності МТКЮ розглянув значний обсяг справ, в яких він торкався, в тому числі і тлумачення міжнародних звичасвих норм. У доповіді Генерального секретаря ООН, яка передувала створенню Трибуналу, підкреслювалося, що Трибунал має застосовувати ті норми гуманітарного права, які поза сумнівом, є частиною звичасвого права, з тим щоб не поставала проблема неучасті в окремих конвенціях деяких держав [4]. Тобто застосування і тлумачення звичасвих норм міжнародного права було одним із пріоритетів МТКЮ.

Ключовою справою і для практики загалом, і для питання про тлумачення міжнародних звичасвих норм зокрема, стала справа Душко Тадіча. Душко Тадіч – колишній лідер боснійських сербів, який під час збройного конфлікту в Сербії вчинив цілу низку військових злочинів. Його справа отримала широкий розголос як серед громадськості, так і серед юристів-експертів.

Найголовнішим результатом тлумачення звичаю у справі Душко Тадіча стало визнання того факту, що необхідність дотримання законів і звичаїв війни є звичасвою нормою міжнародного права, застосування якої не залежить від формальних вимог міжнародних договорів, в яких вони можуть знаходити своє закріплення. У зазначеній справі МТКЮ довів, що міжнародний збройний конфлікт не є необхідною умовою для злочинів проти людства, у зв'язку з тим, що вони носять звичасвий характер. «Сьогодні така норма звичаю знайшла підтвердження – злочини проти людства не вимагають зв'язку з міжнародним збройним конфліктом» [5].

Розвиваючи цю тезу, МТКЮ зазначив, що «починаючи з 1930-х років відбувалося поступове зникнення відмінностей між нормами звичасвого міжнародного права, що регулюють міжнародні збройні конфлікти, і звичасвими нормами, що регулюють неміжнародні збройні конфлікти. У результаті зближення цих норм сучасні внутрішні конфлікти у значній мірі регулюються нормами, які раніше застосовувалися лише в період міжнародних збройних конфліктів» [6, с. 64].

Оцінюючи роль МКТЮ, можна відзначити, що тлумачення звичасвих норм, здійсненого ним, зокрема і у справі Душко Тадіча, має велике значення для застосування звичасвих норм міжнародного права у міжнародних правовідносинах. Його практика особливо сприяє визначенню місця і ролі звичаю у таких галузях міжнародного права як міжнародне гуманітарне право та міжнародне кримінальне право.

Досвід, здобутий при створенні МКТЮ, було використано при створенні після цього Трибуналу для Руанди. МТКР був створений Радою Безпеки ООН згідно з Резолюцією № 995 від 08 листопада 1994 року у відповідь на офіційне прохання уряду Руанди.

Відповідно до ст. 1 Статуту МКТР наділений владою переслідувати у судовому порядку осіб, відповідальних за серйозні порушення міжнародного гуманітарного права, вчинені на території Руанди та руандійських громадян, відповідальних за такі порушення, вчинені на території сусідніх держав, у період між 01 січня 1994 року і 31 грудня 1994 року. Юрисдикція МКТР є значно обмеженішою, порівняно з МТКЮ, і охоплює злочини проти людяності, геноцид та воєнні злочини.

Як і МКТЮ, МКТР досить часто посилався у своїх рішеннях на інші судові рішення. Але, зважаючи на те, що значна кількість питань була вирішена МТКЮ, його

практика не є такою яскравою і практично в усьому копіює практику першого. Це логічно, оскільки для того, щоб забезпечити єдність практики обох Трибуналів, їх апеляційні палати де-факто діяли як єдиний орган.

Слід відзначити, що у Статутах МКТЮ та МКТР відсутні положення, які б визначали роль звичасвого права в їх діяльності.

Однак, обидва ці органи були судами *ad hoc*, через що їх досить часто піддавали критиці. Можливо саме тому міжнародна спільнота у 1998 році на конференції у Римі схвалила статут постійно діючого судового органу – МКС. Статут набув чинності 01 липня 2002 року, через 60 днів після того, як 60-та держава стала учасником Статуту за допомогою ратифікації або приєднання.

Відзначаючи важливість цієї події, Генеральний секретар ООН, Кофі Аннан, з цього приводу заявив: «Ми сподіваємося на те, що покаравши винних, МКС принесе певну розраду людям, які пережили жахи війни. Та більш важливим є те, що Суд буде стримувати потенційних воєнних злочинців і наблизить той момент, коли жоден правитель, жодна держава й жодна армія на земній кулі не зможе безкарно порушувати права людини» [7].

Предметна юрисдикція МКС обмежується найсерйознішими злочинами, що викликають стурбованість всього міжнародного співтовариства. Суд наділений юрисдикцією відносно наступних злочинів: злочин геноциду, злочини проти людяності, воєнні злочини (і потенційно, акт агресії).

На відміну від МКТЮ та МКТР, Статут МКС містить положення про право, яке Суд може застосовувати. Цьому присвячено ст. 21 Статуту.

Вказана стаття передбачає, що Суд застосовує: по-перше, цей Статут, Елементи злочинів та Правила процедури і доказування; по-друге, у відповідних випадках, міжнародні договори, принципи і норми міжнародного права, включаючи загальноновизнані принципи міжнародного права збройних конфліктів; якщо це неможливо, Суд застосовує загальні принципи права, взяті ним з національних законів правових систем світу, включаючи, відповідно, національні закони держав, які за звичайних обставин здійснювали б юрисдикцію щодо даного злочину, за умови, що ці принципи не є несумісними з даним Статутом, міжнародним правом чи міжнародно визнаними нормами і стандартами [8].

Як бачимо, у статуті МКС немає прямих вказівок на можливість застосування звичасвих норм [9, с. 301]. Однак така можливість випливає з частини, яка передбачає можливість використовувати принципи і норми міжнародного права. На відміну від Міжнародного суду ООН, тут встановлено чітку ієрархію джерел, і звичасві норми, як і договірні, займають друге місце після Статуту й інших документів Суду. Разом з тим, таке формулювання аж ніяк не виключає можливість активно використовувати в своїй практиці звичасві норми. Тому, враховуючи активну діяльність попередніх трибуналів, які вирішили досить велику кількість питань, МКС не стільки встановлює наявність звичасвих норм, досліджуючи практику та *opinio juris*, скільки використовує здобутки попередників [10, с. 398]. Переконливим доказом цьому є практика Суду останніх років.

Загалом же, прагнучи розкрити питання про роль міжнародного звичаю в практиці кримінальних судів та трибуналів, слід в першу чергу, звернути увагу на питання про специфіку звичаю в міжнародному кримінальному праві. Як ми зазначали вище, крім класичного міжнародного звичаю, існують ще т. зв. «розумні звичаї», які формуються за посередництва міжнародних організацій. У міжнародному кримінальному праві звичай формується специфічно [11, с. 33]. В класичному випадку для існування звичаю слід довести наявність практики, яка повинна бути широкою і одноманітною. Проте, в сфері міжнарод-

ного кримінального права це навряд чи можливо. Кількість прецедентів в цій сфері є досить малою. Виходячи з цього, в міжнародному кримінальному праві утвердилася позиція про домінуючу роль *opinio juris*, існування якої довести набагато простіше [12, с. 13]. Г. Метакс з цього приводу справедливо відзначав, що державна практика часто тільки допомагає в обґрунтуванні або спростуванні тих чи інших обставин, що містяться у вироках трибуналів. Але така практика досить рідко сприймається в якості доказу існування норми [12, с.13-14]. В результаті звичасві норми міжнародного кримінального права з'явилися навіть там, де державна практика була рідкісна і далека від послідовної і одноманітної. Як приклад, можна назвати Справу Душко Тадіча [13] чи справу Фурундія [14]. Більше того, як справедливо відзначає А. Нолкемпер, щодо визначення існування звичасві норми Трибунали часто обмежувалися аналізом «край обмеженого прецедентного права», тобто використовували надзвичайно малу кількість державної практики [15, с. 17]. Трибунали відмовилися від індукції як методу встановлення наявності звичасві норми і надали перевагу дедукції, а, отже, «процес встановлення наявності норми перевернутий з ніг на голову» [12, с. 15], що загалом є досить небезпечно, оскільки дає змогу в деяких випадках знайти два-три прецеденти з практики держави, які доведуть існування будь-якого звичаю. Виходячи з того, що при встановленні наявності звичасвих норм, особливо тих, що стосуються відповідальності за вчинення воєнних злочинів, судді таких трибуналів часто обґрунтовують свою позицію «застереженням Мартенса» [16, с. 126]. Як відомо, застереження Мартенса апелює до «законів людяності» та «суспільної свідомості». З цього приводу А. Кассезе стверджує, що можна цілком логічно припустити, що вимога про державну практику не може бути суворо необхідною для формування принципу чи правила, заснованого на «законах людяності». На його думку, застереження послаблює вимоги щодо практики держав і водночас підвищує роль *opinio juris*, і загалом переконаність у правомірності того чи іншого правила поведінки у порівнянні зі звичайними умовами [16, с. 125-127]. Цікавою у цьому плані є справа Купрешкіча, Судова палата по якій зазначила, що державна практика не підтримує *opinio juris* щодо законності репресій. При цьому навряд чи можна говорити про відсутність *opinio juris*, яке б підтверджувало можливість застосування репресалій, оскільки це суперечило б законам людяності та суспільної свідомості [17].

Слід також відзначити, що досить часто в практиці Трибуналів та МКС судді досліджують існуючі звичасві норми з тим, щоб більш глибоко тлумачити норми Статутів, у яких визначено склади окремих міжнародних злочинів. При цьому, як правило, таке тлумачення не стільки використовується в мотивувальній частині вироку, скільки в процесі самих суджень суддів. Д. Мундіс з цього приводу зазначав, що по суті такі судді здійснюють квазі-законодавчу функцію в тій мірі, якою це можливо в рамках тлумачення відповідного положення, що визначає склад того чи іншого правопорушення. А це, в свою чергу, означає, що часто вони заповнюють таким чином не лише прогалини в матеріальному праві, але й процедурні (процесуальні) норми [18, с. 191]. При чому в останньому випадку судді, як правило, глибоко аналізують практику національних судів як доказ практики держав [13].

Апеляційна палата в Ердемовіча широко висвітила, в якій мірі національна судова практика вплинула на доведення існування звичасві норми відносно наявності або відсутності примусу в якості захисту від обвинувачення у вбивстві. Було доведено, що немає достатніх доказів, щоб підтримати існування такої норми [19]. І хоча трибунали в значній мірі спиралися на практику національних органів правосуддя щодо визначення наявності звичаю, однак, вони не вважали відсутність таких прецедентів нездолан-

ною перешкодою у констатації наявності звичаю. У цьому контексті цікавою є практика Апеляційної палати, яка у справі Душко Тадіча зробила посилання на нігерійські судові прецеденти, після чого узагальнила, що існує «багато елементів міжнародної практики показують, що держави мають намір ввести кримінальну відповідальність за серйозні порушення звичасвих норм і принципів у внутрішніх конфліктах». Як додатковий аргумент використано посилання на військові статuti і національне законодавство загалом [13].

Іншим цікавим прецедентом є справа Галіча, якого обвинувачували у злочині терору, відповідальність за який передбачена Додатковим протоколом I 1977 року. Як відомо, об'єктивна сторона даного злочину полягає у вчиненні дій для поширення терору серед цивільного населення. Судова палата МТКЮ ухвалила, що Галіч, сербський командир, має нести відповідальність за злочини терору як порушення законів чи звичаїв війни. Однак, вже в процесі розгляду справи Трибунал стикнувся з необхідністю встановити суб'єктивну сторону даного злочину, і для цього слід було проаналізувати як практику, так і *opinio juris*. В результаті було встановлено, що суб'єктивна сторона такого злочину вимагає конкретного наміру (умисел) і що даний злочин вчинити неумисно неможливо (*Dolus eventualis* або нерозумудливість є недостатніми) [20].

Дане рішення викликало багато критики, оскільки, на думку значної кількості як теоретиків, так і практиків, Трибунал суттєво вийшов за рамки своїх повноважень, оскільки не мав права розширювати матеріальне право [12, с. 127]. Однак беззаперечним є той факт, що Апеляційна палата, діючи у вказаний спосіб, все-таки цілком справедливо встановила, що заборона терору серед цивільного населення є частиною звичасвого міжнародного права і дублює договірні норми, оскільки заборона терору передбачена у ст. 51 Додаткового протоколу I і ст. 13 (2) Додаткового протоколу II, 1977 року. Звичасвий характер цих норм підтверджений Міжнародним судом ООН в консультативному висновку законності застосування ядерної зброї державою у збройних конфліктах.

З іншої сторони, у випадках, коли Трибунал не знаходив хоча б мінімальної практики, він не констатував існування звичаю. Як приклад, можна навести справу Фурунджія, при вирішенні якої Трибунал здійснив спробу перелічити, які саме акти насильства охоплюються поняттям «згвалтування» як воєнного злочину. Судова палата зокрема констатувала, що в багатьох державах перелік таких актів є максимально широким. На основі цього було зроблено висновок, що звичасва норма про заборону згвалтувань не охоплює досить великої кількості актів. Попри це, Палата констатувала, що всі ці акти, які не охоплюються поняттям згвалтування здійснюються проти волі особи, із застосуванням насильства чи погрозу, а, отже, можуть бути включені в поняття «катування» чи інших злочинів, особливо якщо врахувати той факт, що вони вчиняються під час збройного конфлікту.

Таким чином, Палата стверджує, що контекст війни перетворює поведінку, яка могла б перетворити сексуальне насильство за обтяжуючих обставинах у воєнний злочин. Тобто вона прагне виправдати своє рішення, посиляючись на важливість захисту людської гідності. Ф. Раймондо зазначив з цього приводу, що, хоча рішення Трибуналу з цього питання є спірним в частині законності, однак його позитивний вплив важко переоцінити, бо це «призвело до розробки точного і детального визначення об'єктивних і суб'єктивних ознак складу злочину згвалтування, а не виявлення існуючого законодавства» [21, с. 21].

Що ж стосується справ, які розглядав МТКР, то, як вже згадувалося вище, практика цього Трибуналу була набагато скромнішою. Загалом, якщо аналізувати роль звичасвих норм на практиці, то основним його доробком є Справа Акайєсу [22] і Справа Кайішема і Рузінданас [23], у

яких Трибунал розглядав питання, пов'язані із геноцидом. Так, зокрема, аналізуючи практику і *opinio juris*, Трибунал констатував звичайний характер Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього 1948 року, а також удосконалив поняття «захищеної групи».

Крім того, Трибунал у Справі Акайесу встановив наявність кількох звичайних норм, які стосуються злочинів проти людяності. А також підтвердив звичайний характер принципу міжнародного права про невідворотність кримінального покарання за міжнародні злочини.

Підсумовуючи все вищевикладене, слід відзначити, що застосування звичайного міжнародного права органами

міжнародного кримінального правосуддя має ряд специфічних ознак. По-перше, майже всю практику в частині констатації існування звичаїв виконав МКТЮ. Інші Суди і Трибунали лише обмежилися посиланнями на його практику. Іншою особливістю є те, що, на відміну від практики всіх інших судових органів, в міжнародному кримінальному праві, хоча і використовується двокомпонентна концепція звичайної норми, але провідна роль належить саме *opinio juris*. Крім того, на відміну від Трибуналів, статут МКС відводить значно меншу роль звичайним нормам, які застосовуються після неможливості використання Статуту та інших документів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Резолюція № 827 Совета Безопасности ООН S/RES/827 (1993) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.un.org/russian/document/scresol/res1993/res827.htm>
2. Статут Международного криминального трибунала по бывшей Югославии [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.un.org/russian/law/icty/charter.htm>.
3. Лукашук И. И. Международное право. Т. II : Особенная часть / И. И. Лукашук. – М. : Волтерс Клувер, 2005. – 513 с.
4. Фисенко И. Система уголовного преследования за совершение международных преступлений : комиссии по расследованию и международные уголовные суды / И. Фисенко // Белорусский журнал международного права и международных отношений. – 1998. – № 4 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://evolutio.info/index.php?option=com_content&task=view&id=195&Itemid=49
5. Фаталиев З. Ф. Понятие и основные характерные черты военных преступлений / З. Ф. Фаталиев // Вестник ТИСБИ. – 2009. – № 1 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.tisbi.ru/science/vestnik/2009/issue1/Fataliev.html>
6. Aldrich G. H. Jurisdiction of the International Tribunal for the Former Yugoslavia / G. H. Aldrich // American journal of international law. – 1996. – Vol. 90. – № 1. – P. 64–69.
7. ICC. question [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.un.org/russian/law/icc/question.htm>
8. Римский статут международного уголовного суда от 17 июля 1998 года [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_588
9. Meron T. International law in the Age of Human Rights : General Course on Public International Law / T. Meron. – Leiden/Boston : Martinus Nijhoff Publishers, 2007. – 490 p.
10. Barzegarzadeh A. Principle of Legality and Its Relation with Customary Law in International Criminal Law / A. Barzegarzadeh, M. Karveh, L. Raisi // Mediterranean Journal of Social Sciences. – 2015. – № 5. – P. 398–402.
11. Dugard J. International Law : A South African Perspective / J. Dugard. – Juta : 2005. – 582 p.
12. Mettraux G. International Crimes and the Ad Hoc Tribunals / G. Mettraux. – 2005. – 429 p.
13. Prosecutor v. Tadić, IT-94-1-A, 15.7.1999. Appeals Judgment.
14. Prosecutor v. Furundzija, IT-95-17/1, 10.12.1998. Appeals Judgment.
15. Vandamme J. Ambiguity In the Rule of Law. The Interface between National and International Legal System / J. Vandamme, J. Reestman. – Europa Law Publishing, 2001. – 175 p.
16. Cassese A. International Law / A. Cassese. – Oxford : Oxford University Press, 2001. – 558 p.
17. Prosecutor v. Kupreškić, IT-95-16-T, 14.1.2000. Trial Judgment.
18. Mundis D. The Legal Character and Status of the Rules of Procedure and Evidence of the ad hoc International Criminal Tribunals / D. Mundis // International Criminal Law Review. – 2001. – № 3–4. – P. 191–239.
19. Prosecutor v. Erdemović, IT-96-22-A, 7.10.1997. Trial Judgment.
20. Prosecutor v. Galić, IT-98-29-T, 5.12.2003. Trial Judgment.
21. Raimondo F. General Principles of Law in the Decisions of International Criminal Courts and Tribunals / F. Raimondo. – Leiden, Boston : Martinus Nijhoff, 2008. – 214 p.
22. Prosecutor v. Akayesu, ICTR-96-4-T, 2.9.1998. Trial Judgment.
23. Prosecutor v. Kayishema and Ruzindana, № ICTR-95-1-A, 1.6.2001. Trial Judgment.